

SPEEL MET MIJ

ANNA KATMORE

Speel met mij

ANNA KATMORE

Speel met mij

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Anna Katmore

Vertaling uit het Engels: Denise Schaapman

Oorspronkelijke titel: *Play With Me*

Omslagontwerp: Anna Katmore

Tekstredactie: Jen Minkman & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave mei 2020

NUR 285

ISBN 9789403600352

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

*H*IJ HAD NOG nooit eerder geprobeerd mij te zoenen, zelfs niet toen we de halve zomer in één bed lagen. Toen was hij weg. Vijf tergende weken lang. Ik dacht dat ik doodging na de tweede dag.

Maar vandaag was de kweeling over. Vandaag was Anthony Mitchell weer thuis. Mijn beste vriend en toekomstige man.

Niet dat hij dat wist, maar dat was niet noodzakelijk. Iedereen wist het en ik kon niet wachten om mijn achternaam te veranderen van Matthews naar die van hem. Tony en ik kenden elkaar al vanaf de kleuterschool. We waren onafscheidelijk, behalve voor die paar uurtjes per dag dat hij voetbaltraining had en ik, nou ja, tijd over had om voor de miljoenste keer in mijn dagboek te schrijven hoeveel ik van hem hield.

Lisa en Tony: wij waren net als Bonnie & Clyde, Lois & Clark. We pasten bij elkaar als M&M.

De deurbel ging.

Mijn hart bonsde in mijn keel toen ik mijn dagboek aan

de kant gooide, worstelend met de spreid die om mijn benen zat. Uiteindelijk tuimelde ik van het bed met dekbed en al.

‘Ik kom eraan!’ Terwijl ik de trap afliep, haalde ik mijn vingers door mijn lange, bruine haren, om het nog een beetje volume te geven voor ik de deur opendeed. Een zonnestraal scheen recht in mijn gezicht en toen werden Tony’s goede looks zichtbaar. Zijn warrige blonde haar viel over zijn voorhoofd en raakte bijna zijn prachtige, blauwe ogen. Hij droeg een wit shirt dat half openstond en ik moest heel veel moeite doen om niet door zijn naakte huid te gaan kwijlen.

Met de handen in zijn zakken stond hij daar en keek mij aan. Zijn mondhoeken krulden in zijn typische grijns. ‘Wat is er, Liz? Ik weet dat je me dolgraag wilt knuffelen.’

Ik lachte mijn tanden bloot, die nu perfect waren door twee jaar lang een beugel te dragen, in een brede lach en gaf hem de grote knuffel die hij verwachtte. Hij droeg me naar buiten en draaide me rond in de warme zon met mijn gezicht in zijn nek begraven. Ah, hij rook zo lekker, zonovergoten en helemaal Tony. Ik kon geen genoeg krijgen van die geur die hem zo eigen was.

‘Hoe was het kamp?’ vroeg ik, nadat hij me weer neerzette.

Hij plaagde me door zijn neus op te halen. ‘Zo saai als maar kan zonder jou, wat anders?’

‘Ja tuurlijk. Mocht je willen.’

Om hem compleet te begrijpen, moet je weten dat naast kaascrackers met mayo, voetbal Tony’s grootste passie was. Maar ik waardeerde zijn leugen en ik stak mijn tong naar hem uit.

Tony maakte een betuttelend geluid. ‘Manieren, meisje. Als je me wilt zoenen, moet je het gewoon zeggen.’ Zijn gezicht was zo dichtbij dat zijn neus die van mij net raakte. Ik slikte de drang weg om mijn hoofd te kantelen en exact dat te doen. Ik wist echter dat hij me maar plaagde. Tot nu

toe hadden we nog nooit gezoend. Met regelmatige tussenpozen viel ik in slaap bij hem in zijn slaapkamer als we aan het gamen waren, of bleef hij bij mij slapen wanneer zijn ouders op zakenreis door het land waren. Hij liet me met mijn hoofd op zijn schouder liggen en speelde soms afwezig met mijn haar. Maar een zoen? Nee.

Ik zou aan het einde van de zomer zeventien worden en begon het nogal *awkward* te vinden dat ik nog steeds niet gezoend had. Maar niemand anders dan Tony zou mijn lippen beroeren, en als hij nog een paar maanden nodig zou hebben om zich te realiseren dat hij mij ook wilde, dan kon ik nog wel wachten.

‘Hé, zin om nar het strand te gaan? Ik heb een mooie nieuwe bikini en die ik nog niet heb uitgeprobeerd.’ In afwachting van onze reünie had ik die ochtend een neongroene bikini aangedaan en ik trok de kraag van mijn roze shirt naar beneden om hem te plagen met het vooruitzicht. Groen was zijn favoriete kleur.

Hij gromde als een jaguar, een mondhoek omhoog. ‘Ik zou je graag halfnaakt zien, Matthews.’ De zoveelste flirt, maar het maakte niet uit. Ik kreeg kippenvel over mijn hele lichaam. ‘Helaas moet ik de gelegenheid voorbij laten gaan. Ik heb afgesproken met wat vrienden van voetbal bij Charlie’s Café.’

Mijn schouders zakten naar beneden. ‘Serieus? Je bent net tien minuten terug. Heb je de jongens niet genoeg gezien tijdens kamp?’

‘Hunter wil alvast de wedstrijden bespreken voor morgen.’

Ik pruilde. Sinds Ryan Hunter de aanvoerder was geworden van het Grover Beach highschool voetbalteam was Tony’s oefentijd verdubbeld. En meer trainingen betekende minder tijd voor hem om met mij om te gaan. Ik haatte Hunter.

‘Kop op, lieverd. Waarom ga je niet mee? Je kent de meeste jongens toch al en ik kan je voorstellen aan de rest. Ik weet zeker dat Hunter het niet erg vindt.’ Hij gaf me geen ruimte voor een tegenargument of om mijn teenslippers om te ruilen voor gewone schoenen. Met mijn hand in een stevige greep sleepte hij me mee over het pad door de voortuin.

‘Wacht! Ik heb geen geld bij me.’

‘Heb je niet nodig. Dat ene frisje wat jij drinkt voor de komende twee uur maakt mij niet arm.’

Ik maakte een staart in mijn haar met een haarelastiekje dat ik in mijn zak had toen we naar Charlie’s Café and Diner aan de Saratoga Avenue slenterden.

Een stel jongeren zat aan drie tafels in de schaduw van de houten overkapping die de helft van het terras in bezit nam. Ik kende een paar van hen uit Tony’s team. Sasha Torres, Stephan Jones, Alex Winter. Nick Andrews had zijn arm in het gips. Het trainingskamp was duidelijk niet zonder kleerscheuren verlopen.

Ik was verrast door het aantal dames aan tafel. ‘Wat is dit?’ fluisterde ik tegen Tony toen we nog buiten gehoorafstand stonden. ‘Trainen jullie nu in gemengde teams?’

‘Cool, toch? We hebben een paar wedstrijden samengespeeld in Santa Monica en Hunter dacht dat het wel leuk zou zijn om hier ook een gemengd team te maken.’

Sommige meiden kwamen me bekend voor. Ik had met Susan Miller Spaans gevolgd. Maar een paar van hen had ik nog nooit eerder gezien. Zoals het meisje dat opstond toen we naderden en Tony op zijn wang kustte met haar verschrikkelijke, rood gestifte lippen.

‘Je bent laat, Anthony. Ik dacht bijna dat je niet meer zou komen.’

Anthony? De enige persoon die ik ooit zijn naam volledig had horen noemen, was zijn oma.

‘Hoi, Chloe,’ antwoordde hij met een vreemde, lage stem die ik nog niet eerder gehoord had. Zijn handen rustten op haar heupen. Hij hield zijn hoofd schuin en liet zich kussen op zijn andere wang.

Ze knipoogde naar hem en keek mij toen keurend aan. De blik in haar ogen zorgde ervoor dat ik me niet goed genoeg voelde, qua uiterlijk en kleding.

Mijn ogen gingen naar Tony’s gezicht. *Wat was dit in vredesnaam?* En serieus, hij hoefde niet zo over haar schaamteloos lange benen heen te kwijlen toen ze weer ging zitten en de ene over de andere zwaaide. Haar witte mini-jurk moest gekrompen zijn in de was, omdat er een stukje rood ondergoed onderuit piepte.

Tony riep onze bestelling naar Charlie achter de bar. Een cola en een Red Bull. De Red Bull was zeker niet voor mij. Maar sinds wanneer dronk Tony die smerige meuk? “Rodelippen-en-witte-jurk”-Barbie had ook een blikje van dat spul voor zich. Ik begon me ineens raar te voelen.

‘Gemengde teams, hè?’ mopperde ik tegen Tony, toen we gingen zitten; hij tegenover Chloe en ik tussen hem en Nick met het gips in.

‘De trainingen zijn morgen, Matthews. Ik kan je op de lijst zetten als je interesse hebt,’ riep Ryan Hunter naar mij met een spottende glinstering in zijn diepbruine ogen.

Het feit dat hij mijn naam wist, bracht me van mijn stuk.

‘Liz en voetbal?’ Tony lachte naast mij. Dat deed op een bepaalde manier pijn. ‘Je kunt net zo goed proberen een olifant de tango te leren dansen. Toch, Liz?’

Ik gaf mijn zogenaamd beste vriend een geïrriteerde blik. Hij zag het niet eens toen de rest in lachen uitbarstte.

‘Het olifantgedeelte klopt wel,’ zei Barbie tegen de roodharige naast zich en schonk me toen een gemene lach.

Sorry, wát? Ik was een perfect maatje XS. Mijn een meter tweeënzestig was misschien een beetje klein vergeleken bij

haar amazone-achtige een meter tachtig-nog-wat, maar ik was absoluut niet dik. Ik raapte mijn moed bij elkaar en besloot Tony er later op aan te spreken, omdat hij deed alsof hij het niet gehoord had. In al die jaren dat we vrienden waren, had hij nog nooit iemand anders mij laten beledigen zonder hun kaak te breken. Oké, Chloe's gezicht verbouwen zou een beetje drastisch zijn, maar hij had in ieder geval íéts kunnen zeggen om voor me op te komen.

Aangezien het leek alsof hij vergeten was hoe hij dat moest doen, gaf ik een suikerzoete lach terug aan de barbiekloon. 'Ik heb geprobeerd mijn maaltijden uit te kotsen in de derde, maar dat lijkt me meer jouw ding.'

Het lachen verstomde en Tony verslikte zich in zijn slok Red Bull terwijl de anderen deden alsof ze zachtjes verder praatten. Het enige geluid, een gegriinnik, kwam van de plek waar Ryan Hunter zat.

Chloe fronste naar mij alsof ik een buitenlandse taal sprak. 'Beledigde je me nou net?'

Het grappige was dat ze het echt meende. Ik keek even snel zijwaarts en nam een slokje van mijn cola.

Gelukkig kreeg Tony niet lang daarna een appje van zijn moeder. Mevrouw Mitchell hoopte hem ook nog te zien voordat zij en haar man weer twee dagen weg moesten.

Tony keek naar mijn glas drinken en vroeg of ik nog wilde blijven met de anderen.

Ik dronk mijn glas al staande in drie seconden leeg. 'Nee hoor, ik ben klaar.'

Hij schudde zijn hoofd, maar lachte en liet me voor hem uit lopen.

'Tot morgen, Anthony,' kigde Barbie.

Ik negeerde de hitte van opkomende jaloezie en weerstond de neiging om haar over mijn schouder aan te kijken. In plaats daarvan telde ik de tegels van de vloer tot de uitgang. *Eén, twee, drie...*

‘En, Matthews?’ vroeg Ryan Hunter toen ik hem passeerde. ‘Kom je trainen met het team of niet?’

Ik stopte, verbaasd dat hij het serieus meende. Mijn blik focuste zich op de grijns die hij me schonk. ‘Ik...’

Tony’s handen op mijn schouders duwden me rustig naar voren. ‘Je moet haar niet zo plagen. Ze is niet gemaakt voor voetbal.’

Ik zette mijn hakken in het zand. Niet omdat hij me probeerde te behoeden voor het moeten geven van een antwoord, maar omdat ik háár snuivend hoorde lachen. ‘Weet je wat?’ Ik draaide me om en keek Tony met een vastbesloten blik aan. ‘Ik denk dat ik wel een poging wil wagen.’

‘Je neemt me in de zeik,’ zei Tony.

Dat had geen antwoord nodig, maar ik trok mijn wenkbrauwen op en keek naar hem.

‘Cool, dan sta je nu op de lijst. We komen om tien uur bij elkaar op het veld,’ klonk Hunter.

Ik draaide me naar hem toe vanwege zijn geamuseerde toon en gaf hem een beleefd lachje. ‘Ik zal er zijn.’

Zijn petje overschaduwde zijn gezicht toen hij naar beneden keek, maar ik kon zijn blik voelen tot waar mijn afgeknipte spijkerbroek eindigde; hoe zijn ogen langzaam naar beneden gingen over mijn blote benen en weer terug naar boven.

‘Neem schoenen mee.’ Hij grijnsde en knipoogde naar me.

Dit zorgde voor een koude rilling over mijn rug. Tony duwde me het café uit voordat ik kon uitvogelen waarom.

We liepen het grootste gedeelte van de weg in stilte, totdat we dicht bij huis waren en ik tegen hem uitbarstte. ‘Ik kan niet geloven dat je dat deed!’

‘Wat?’ Hij keek me dommig aan, als een peuter die zijn speen kwijt was.

‘Je liet dat meisje mij beledigen en je zei er helemaal niets van.’

‘Je had alles onder controle. En ze beledigde je niet echt.’

‘Oh ja, dat is ook zo. Jij deed dat! Je noemde me een olifant.’

Tony pakte mijn hand en trok me met zich mee. ‘Je weet dat het niet zo bedoeld was. Ik snap niet waarom je er nu boos om wordt. Je hebt voetbal nooit leuk gevonden. Wanneer is dat veranderd?’

‘Vandaag. Nu ben ik er dól op.’

‘Ja, dat zie ik. Zo erg dat je zelf bij het team wilt.’ Hij rolde met zijn ogen. ‘Alsjeblieft, vertel me dat je dit niet doet vanwege Chloe.’

Ik doe dit voor jou, idioot. Maar het zou meer dan een rare middag kosten om hem dat uit te leggen. Ik knarste met mijn tanden. ‘Dat meisje kan opzouten, met haar kast vol barbiejurken.’

Opeens lag zijn arm om mijn schouders. Hij trok me dicht tegen zich aan en zo liepen we verder. ‘Als ik niet beter wist, zou ik denken dat je jaloers bent op haar.’

‘Wij zijn al beste vrienden sinds we uit de luiers zijn,’ kreunde ik, lichtelijk getroost door zijn omarming.

‘En ik beloof je dat we dat nog steeds zijn als we die weer nodig hebben.’ Zijn lach schudde mij heen en weer. ‘Chloe is gewoon een meisje dat het leuk vindt om voetbal te spelen. Maar jij bent het enige meisje waar ik van weet dat ze naar *E.T.* kan kijken zonder in huilen uit te barsten.’

Hoewel er een duidelijke blijk van bewondering was, kon ik niet helpen dat ik een koude rilling in mijn hart voelde bij de toon waarop hij dat zei. Alsof ik een van de jongens was, en niet een *gevoelig meisje als Chloe*. Ik wrong me uit zijn omarming en een snuif ontsnapte me.

Tony fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat?’

‘Niets.’

‘Ben je boos op me?’

‘Nee,’ bromde ik.

Hij wachtte even een seconde en keek me sceptisch aan. 'Oké. Is dit een van die momenten dat je nee zegt, maar eigenlijk ja bedoelt?'

Nog een brom. 'Nee.'

Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en trok ze langzaam naar beneden, hulpeloos richting de lucht kijkend. 'Je weet dat ik deze taal niet spreek. Vertel me nou gewoon wat er aan de hand is.'

'Er is geen probleem!'

Ik rende het pad op naar mijn huis en sloeg de deur achter me dicht.

HOOFDSTUK 2

OM HALF TIEN de volgende ochtend deed ik de deur open en trof ik Tony buiten aan. Met zijn handen stevig om de deurpost heen en zijn hoofd hangend schonk hij mij een schaapachtige grijns toen hij me aankeek van onder die ongelooflijk prachtige wimpers.

‘Nog steeds boos?’

Ik slikte. De eindeloze speech die ik gisteravond had voorbereid voor hem – inclusief woorden als onnozel, idioot en stomkop – verdween uit mijn gedachten. ‘Noem me nooit meer een olifant,’ was alles wat ik kon uitbrengen in een laag gemopper.

‘Beloofd.’ Deze domme jongen pruilde en zwoer het zelfs. Ik lachte. ‘Dan is het goed.’

Tony’s metallic-groene mountainbike stond tegen ons lage tuinhokje aan. Ik pakte de mijne uit de schuur en we fietsten samen naar het voetbalveld van de school. Rond de vijftig meisjes en jongens van de hoogste klassen hadden zich verzameld voor een van de doelpalen. Iemand was nummers aan het uitdelen toen wij erbij kwamen staan. Omdat Tony al een speler was, hoefde hij niet mee te doen